

și Calabria, pe atunci încă teritorii bizantine.

Cele două grupări implicate în această controversă erau Iconoclaștii, numiți și "sfărâmătorii de icoane", care priveau cu suspiciune orice reprezentare a lui Dumnezeu sau a unor oameni; ei cereau distrugerea icoanelor, deoarece considerau cultul icoanelor ca idolatrie și Iconodulii, numiți și "cinstitorii icoanelor", care apărau locul icoanelor în Biserică.

Dar controversa în sine avea implicații mai profunde, de care s-a ocupat Sinodul al VII-lea ecumenic, și anume: caracterul naturii umane a lui Hristos, atitudinea creștină asupra materiei și adevăratul sens al izbăvirii creștine și al mântuirii întregului univers material.

Iconoclaștii "nu au reușit să înțeleagă pe deplin sensul Întrupării" atunci când au refuzat icoanele. Ei considerau că întreaga materie era un lucru josnic și că ceea ce este spiritual trebuie să fie

nematerial; astfel, ei își doreau o religie eliberată de orice contact cu materia. Dar o astfel de perspectivă se îndepărtează de la înțelesul profund al Întrupării, întrucât nu lasă loc umanității lui Hristos.

Poziția iconodulă a avut câștig de cauză, în cele din urmă, prin intermediul operei Sfântului Ioan Damaschin (676-749). El răspundea la acuzațiile iconoclaștilor cu privire la învinovățirea de idolatrie astfel: icoanele nu sunt idoli, ci simboluri, astfel că, atunci când cineva venerează o icoană, nu se face vinovat de idolatrie. El nu adoră simbolul, ci doar îl venerează. O astfel de închinare nu este adresată lemnului sau culorii sau pietrei, ci persoanei zugrăvite. Astfel, este arătată o oarecare cinstire lucrurilor materiale, dar adorare Îi datorăm doar lui Dumnezeu. Noi nu facem ascultare față de natura lemnului, ci aducem cinstire și închinare Aceluia Care a fost răstignit pe Cruce...

Sursa: orthodoxwiki.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Mărti 17 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 21 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 22 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

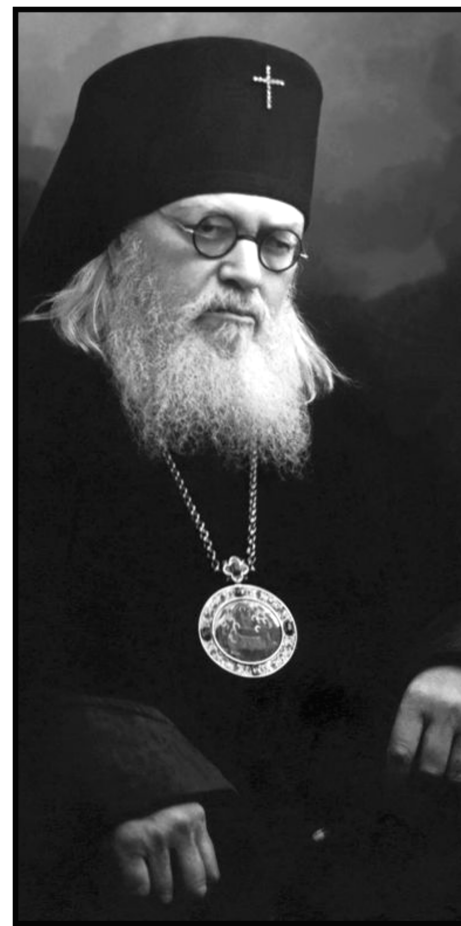
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Noi toți avem o neputință, dorința de a avea întotdeauna dreptate.”

– Sfântul Ambrozie de la Optina

Nr. 509 / 15 octombrie 2023

SFÂNTUL
LUCA AL CRIMEEI

1877 - 1961

PE CALEA SUFERINTELOR SE ZIDEȘTE ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ÎN INIMILE NOASTRE

Zis-a Hristos, Domnul nostru: *Așa este împărăția lui Dumnezeu: ca un om care aruncă sămânța în pământ, și doarme, și se scoală, noaptea și ziua, și sămânța răsare și crește, cum nu știe el. Pământul rodește de la sine: mai întâi pai, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic (Mc. 4, 26-28). De care împărăție a lui Dumnezeu vorbește aici Domnul Iisus Hristos? De cea despre care a zis: împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul vostru este (Lc. 17, 21).*

Prin această comparație cu creșterea spicului din grăunte El ne descoperă marea taină a ceea ce se petrece în fiecare suflet creștinesc atunci când acesta devine părtaș împărăției cerești. Atunci are loc acest mare proces tainic despre care El a zis: *împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul vostru este.*

Știe semănătorul cum crește din sămânță spicul? Știe grădinarul cum

din grăunțele semănat crește pomul rodnic, cum cresc florile minunate? Nimeni nu știe asta: este o taină a lui Dumnezeu, care se face în pământ. Știu unii botaniști, dar cunoștințele lor sunt nimicnice față de ceea ce ar trebui să știe ca să priceapă în întregime procesul tainic în care din sămânță crește o plantă magnifică.

Există o știință numită embriologie. Aceasta se ocupă de studierea dezvoltării embrionilor de oameni sau de animale. Ce explică această știință? Ea studiază embrionii în diversele lor stadii de dezvoltare, începând din primele zile de existență și terminând cu deplina maturizare. Ea studiază numai formele exterioare care se formează consecutiv în pânțele mamei, studiază numai formarea treptată a embrionului din ovulul fecundat. Poate însă această știință să explice tainele care determină procesele ce au loc la maturizarea produsului de concepție în pânțele mamei?

Poate ea să ne lămurească prin ce putere se transmite embrionului – viitorului copil – tot ce va moșteni acesta de la părinți, în ce fel se transmit toate trăsăturile asemănării copilului cu părinții, trăsăturile de caracter și duhovnicești ale părinților lui? Embriologia, indiferent de dezvoltarea la care va ajunge, nu va fi capabilă niciodată să explice lucrurile acestea: această mare taină a lui Dumnezeu este ascunsă de noi cu desăvârșire.

Ei bine, pe cât de tainic cresc plantele și se formează embrionii în

pânțele mamei, tot așa începe și devine reală în sufletul creștinesc împărăția lui Dumnezeu. Și taina aceasta e și mai profundă decât taina apariției vieții organismelor. Aceasta este taina lucrării harului dumnezeiesc asupra inimii însetate de dreptate, care L-a îndrăgit cu totul pe Hristos. Puterea tainică a harului dă naștere în noi acelor virtuți, acelei desăvârșiri duhovnicești, care și devin împărăția lui Dumnezeu înăuntrul nostru. Nu e taină mai mare decât această taină a zidirii împărăției lui Dumnezeu în sufletul omenesc.

Noi nu știm deloc căile harului dumnezeiesc, așa cum nu știe semănătorul în ce fel crește din sămânță spicul de grâu plin de grăunțe mari. El doarme și se scoală, lucrează lucrurile sale, iar spicul crește – el doar așteaptă secerișul. Tot așa și în viața noastră duhovnicească se săvârșește marea lucrare a creșterii virtuților în noi și a desăvârșirii duhovnicești prin puterea harului dumnezeiesc.

Am zis că noi de multe ori nu ne dăm seama cum lucrează asupra noastră harul dumnezeiesc, nu înțelegem acele întâmplări ale vieții noastre ce poartă neîndoielnică lui pecete – dar când îmbătrânim și cuprindem cu privirea minții întreaga viață, de multe ori ni se descoperă cu o uimitoare limpezime neobișnuitele căi ale lucrării harului dumnezeiesc în inima noastră.

Ne amintim întâmplările vieții noastre, gândurile, sentimentele,

senzațiile noastre de mult trecute și mintea noastră e luminată de cunoașterea căilor harului dumnezeiesc. Înțelegem că acele gânduri, lucruri și întâmplări ale vieții noastre cărora nu le dădeam nicio însemnătate, erau îndreptate de harul dumnezeiesc.

Vom vedea că viața noastră a fost îndreptată de Dumnezeu într-un chip uimitor spre aceea ca după ce vom fi trăit această viață să intrăm în împărăția Lui. Așa are loc acest tainic, dumnezeiesc proces al purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru descoperirea cereștii împărății în inima noastră. Să fim, așadar, atenți la ceea ce se petrece în viața noastră; să ne ferim cu deosebire de cârtirea împotriva lui Dumnezeu, să îndurăm cu răbdare amărăciunile și suferințele, căci tocmai pe calea suferințelor se zidește împărăția lui Dumnezeu în inimile noastre. Să mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru toate cele bune și toate cele rele de care avem parte în viața noastră!

Sursa: **Sfântul Luca al Crimeei**, *Ne putem mântui în orice vremuri*, Editura Sophia

SINODUL AL VII-LEA ECUMENIC

Sinodul al VII-lea ecumenic s-a reunit la Niceea (provincia Bitinia, Asia Mică) între 24 septembrie și 13 octombrie 787, la inițiativa

împărătesei regente Irina, a adunat 350 de episcopi ortodocși și a fost prezidat de Sfântul Tarasie Mărturisitorul, Patriarh al Constantinopolului în acea vreme. Sinodul, ultimul din cele șapte sinoade ecumenice, a condamnat iconoclasmul ca erezie și a restabilit cultul sfintelor icoane.

Disputele teologice privitoare la Persoana lui Iisus Hristos nu s-au încheiat cu Sinodul al VI-lea Ecumenic din anul 681, ci au continuat în secolele VIII și IX. De această dată controversele au luat proporții în jurul subiectului reprezentării iconice a lui Hristos, în primul rând, și a Maicii Domnului și sfinților în plan secund.

Criza iconoclastă a început în timpul împăratului Leon al III-lea Isaurul (717-741) care, în anul 726, a publicat un edict împotriva sfintelor imagini. În virtutea acestui edict, este distrusă reprezentarea lui Hristos de la Halki, ceea ce a provocat o răzmeriță populară înecată imediat în sânge.

Un edict mult mai radical și mai agresiv este promulgat de Leon Isaurul în ianuarie 730, care prevedea nu doar distrugerea sfintelor icoane, ci și a sfintelor moaște. Politicii imperiale i se opun însă nu doar călugări cu autoritate teologică și duhovnicească din Imperiu – precum sfântul Ioan Damaschin –, ci și papa Grigorie al III-lea de la Roma. Drept represalii, împăratul Leon al III-lea confiscă toate bunurile pontificale din Sicilia